

Başka bir gözle bakmaya
hazır mısın?

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

BENİ YIK • BENİ KIR • BENİ İZLE

TAHEREH MAFİ

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bana Dokunma 1 - Bana Dokunma
Bana Dokunma 2 - Beni Bırakma
Bana Dokunma 3 - Beni Yakma
Bana Dokunma 4 - İnan Bana
Bana Dokunma 5 - Beni Kışkırtma
Bana Dokunma 6 - Hayal Et Beni

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

Beni Yık-Beni Kır-Beni İzle

Orijinal adı: The Shatter Me Novellas

Destroy Me 1.5 - Fracture Me 2.5 - Shadow Me 4.5

© 2012 - 2013 - 2019

Yazan: Tahereh Mafi

Çeviren: Türkan Çolak

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İlk olarak HarperCollinsPublishers'in alt markası Harper tarafından ABD'de yayımlanmıştır. Libris Agency aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2023 / ISBN 978-625-6932-52-4

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

BENİ YIK • BENİ KIR • BENİ İZLE

T A H E R E H M A F I

Çeviren: Türkan Çolak

Sevgili Okur,

Bana Dokunma kitaplarındaki üstü çizili kısımlar kasıtlıdır. Bu serideki yazım, bazen ana karakter kadar tutarsızdır ve Juliette'in zihnindeki kaosun görsel bir temsili görevi görür. Tekrarlar, abartılı dil, sayı takıntısı... Bunlar sayfadaki hatalar değildir. Kahramanımız büyüyüp olgunlaştıkça sıkıcı yazı da gelişir ve kahramanımız sesini bulduğunda üstü çizgili kısımlar kaybolur, dil yumuşar, tekrarlar çözülür ve rakamlar yazılı sözcüklere dönüşür. Nihayetinde, bu bir değişim hikâyesi. Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

İçindekiler

Beni Yık.....	9
Beni Kır	17
Juliette'in Günlüğü	169
Beni İzle	189

Beni Yık

Giriş

Vuruldu.

Kurşun yarası sandığımdan daha fenaymış meğer.

Tenim soğuk ve nemli; nefes almak için büyük çaba sarf ediyorum. Sağ kolumu saran acı yüzünden odaklanmakta zorlanıyorum. Gözlerimi kapatmalı, dişlerimi sıkmalı ve kendimi zorlayıp dikkatimi toplamalıyım.

Kaos dayanılmaz.

İnsanlar bağırıp çağırıyor, birçoğu bana dokunuyor ve ben ellerinin cerrahi müdahaleyle üstümden alınmasını istiyorum. Sanki hâlâ onlara emir vermemi bekliyorlar, sanki benim talimatım olmadan ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi, "Efendim!" diye bağırıp duruyorlar. Bu farkındalık beni yoruyor.

"Efendim, beni duyabiliyor musunuz?" Bir çığlık daha. Ama bu sefer tiksindiğim bir ses.

"Efendim, lütfen, beni duyabiliyor musunuz?"

“Vuruldu, Delalieu” diyebiliyorum. Gözlerimi açıyorum. Onun sulu gözlerine bakıyorum. “Sağır olmadım.”

Gürültü birdenbire kesiliyor. Askerler susuyor. Delalieu bana bakıyor. Endişeli.

İç çekiyorum.

“Beni geri götür” diyorum ona, azıcık kıpırdanarak. Dünya aynı anda yalpalıyor ve sakinliyor. “Sağlıkçılara haber verin, yatağım da hazır olsun. Bu arada kolumu kaldır ve doğrudan yaraya baskı uygulamaya devam et. Kurşun bir yerimi kırmış ya da parçalamış, ameliyat gerekecek.”

Delalieu, böyle bir an için uzun süre suskun kalıyor.

“İyi olduğunuzu görmek güzel, efendim.” Sesi gergin, titrek. “İyi olduğunuzu görmek güzel.”

“Bu bir emirdi Teğmen.”

“Elbette” diyor hemen, başını öne eğerek. “Baş üstüne, efendim. Askerleri nasıl yönlendireyim?”

“Kızı bul” diyorum ona. Konuşmakta giderek zorlanıyorum. Sığ bir nefes alıp titreyen elimi alnımda gezdiriyorum. Beni etkileyecek derecede aşırı terliyorum.

“Emredersiniz efendim.” Delalieu, kalkmama yardım etmeye yelteniyor ama ben kolunu tutuyorum.

“Son bir şey daha.”

“Efendim?”

“Kent” diyorum, sesim artık titrek çıkıyor. “Onu bana sağ getirsinler.”

Delalieu yüzüme bakıyor, gözlerini kocaman açmış. “Er Adam Kent mi efendim?”

“Evet.” Bakışını yakalıyorum. “Onun icabına ben bakacağım.”

Birinci Bölüm

Delalieu elinde not defteriyle yatağımın ayakucunda duruyor.

Bu sabahki ikinci ziyaretçim. İlk ziyaretçilerim doktorlarımdı, ameliyatın iyi geçtiğini doğruladılar. Bu hafta yataktan kalkmadığım sürece bana verdikleri yeni ilaçların iyileşme sürecimi hızlandıracakđını söylediler. Günlük aktivitelerime kısa sürede dönebilecekmişim ama kolumun en az bir ay askıda kalması gerekecekmiş.

Onlara, bunun ilginç bir teori olduğunu söyledim.

“Pantolonum, Delalieu.” Bu yeni ilaçların midemi bulandırmasına karşı başımı sabit tutmaya çalışarak oturuyorum. Sağ kolum artık tamamen iptal.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Delalieu gözünü kırpmadan bana bakıyor. Gırtlakındaki şişkinlik inip kalkıyor.

Derin bir iç çekiyorum.

“Ne oldu?” Sol kolumu kullanarak şilteye yaslanıyorum ve doğrulmaya çalışıyorum. Bu çabam kalan enerjimin her zerresini tüketiyor ve karyolaya tutunuyorum. Delalieu’nun yardım etme isteğini savuşturuyorum; hissettiğim acıya ve baş dönmesine karşı gözlerimi kapatıyorum. “Anlat, ne oldu” diyorum ona. “Kötü haberi geciktirmenin anlamı yok.”

“Er Adam Kent kaçtı, efendim” derken sesi iki kere çatallanıyor.

Gözkapaklarımın arkasındaki gözlerim göz kamaştırıcı bir beyazlıkla parlıyor.

Derin bir nefes alıp sağlam elimi saçlarımın arasından geçirmeye çalışıyorum. Saçım kalıp gibi ve kupkuru. Toza ve yaramdan akan kana bulanmış olmalı. Yumruğumu duvara geçirmek istiyorum.

Fevri davranmayı kendimi toplamaya çalışıyorum. Birden çevremdeki havanın, kokuların, kısık seslerin ve kapımın önündeki ayak seslerinin farkına varmaya başlıyorum. Bana giydirdikleri bu kalın pamuklu dondan nefret ediyorum. Ayağımda çorap olmamasından nefret ediyorum. Duş almak istiyorum. Üstümü değiştirmek istiyorum.

Adam Kent’e kurşun sıkmak istiyorum.

“Deliller” diyorum. Banyoma doğru ilerlerken tenime çarpan soğuk havayla yüzümü buruşturuyorum. Üstümde hâlâ gömleğim yok. Sakin kalmaya çalışıyorum. “Bana bu bilgiyi, delilin olmadan getirdiğini söyle.”

Zihnim özenle organize edilmiş insani duygular deposu. Beynimin bilgiyi işleyişini, düşünceleri ve görüntüleri dosyalayışını neredeyse görebiliyorum. Bana hizmet etmeyen şeyleri kilitlerim. Sadece yapılması gerekenlere odaklanırım: Hayatta kalmanın temel bileşenleri ve gün boyunca yönetmem gereken sayısız şey.

“Elbette” diyor Delalieu. Sesindeki korku biraz içimi acıtıyor. Üstünde durmuyorum. “Evet, efendim” diyor, “sanırım ne-

reye gitmiş olabileceğini biliyoruz. Er Kent'in kızla ve şey... Er Kishimoto'yla birlikte kaçtığına inanmak için nedenlerimiz var. Birlikte olduklarına inanmak için nedenlerimiz var efendim."

Zihnindeki çekmeceler açılmak için tıkırdıyor. Hatıralar. Teroriler. Fısıltılar ve duyumlar.

Hepsini bir uçurumdan aşağı itiyorum.

"Olacak tabii." Başımı iki yana sallıyorum. Böyle söylediğime pişman oluyorum. Birden sarsılınca gözlerimi kapatıyorum. "Kendi mantığımla ulaşabileceğim bilgi verme bana" diyebiliyorum. "Somut bir şey istiyorum. Bana sağlam bir delil sun Teğmen ya da sağlam bir delil bulana kadar beni yalnız bırak."

"Bir araba" diyor Delalieu çabucak. "Bir arabanın çalındığı rapor edildi efendim. Arabayı, belirlenemeyen bir yere kadar takip edebildik ama sonra haritadan kayboldu. Sanki hiç yokmuş gibi, efendim."

Başımı kaldırıp bakıyorum. Tüm dikkatimi ona veriyorum. "Radarımızda bıraktığı izleri takip ettik" diyor Delalieu, daha sakın bir sesle, "izler bizi ıssız, çorak bir araziye götürdü. Ama bölgeyi taradık ve hiçbir şey bulamadık."

"En azından bu da bir şey." İliklerimde hissettiğim çaresizlikle mücadele ederek boynumu ovuşturuyorum. "Bir saat sonra yemekhanede görüşelim."

"Ama efendim" diyor, gözlerini koluma dikerek, "yardıma ihtiyacınız olacak... İyileşme sürecindediniz... Nekahet için bir yardımcıya ihtiyacınız olacak."

"Gidebilirsin."

Delalieu duraksıyor.

Sonra, "Peki efendim" diyor.

İkinci Bölüm

Bilincimi kaybetmeden banyo yapmayı başarıyorum. Daha çok sünger banyosu gibi oldu ama yine de kendimi daha iyi hissediyorum. Nizamsızlığa hiç tahammülüm yok; rahatsız oluyorum. Düzenli olarak duş alırım. Günde altı küçük öğün yerim. Günün iki saatini eğitime ve fiziksel egzersize ayırırım. Bir de ayaklarımın çıplak olmasından nefret ederim.

Şimdi odamda çıplak, aç, yorgun ve yalınayakım. İdeal olan bu değil.

Dolabımda çeşitli bölmeler var. Gömlekler, kravatlar, pantolonlar, ceketler ve botlar için. Çoraplar, eldivenler, atkılar ve paltolar için. Her şey rengine göre, her renk de tonuna göre düzgünce yerleştirilmiştir. Tüm giysilerin kumaşı titizlikle seçilmiş ve vücudumun tam ölçülerine göre özel olarak dikilmiştir. Tamamen giyinene kadar kendim gibi hissetmiyorum; bu kim olduğum ve güne nasıl başladığımla ilgili bir şey.

Şu anda ne giyeceğimi hiç bilmiyorum.

Bu sabah bana verilen küçük mavi şişeye uzanırken elim titriyor. Kare şeklindeki haplardan iki tanesini dilimin üzerine yerleştirip erimelerini bekliyorum. Ne için olduklarından emin değilim; tek bildiğim kaybettiğim kanı yenilemeye yardımcı oldukları. Hapları aldıktan sonra zihnim arınıp yere daha sağlam basana kadar duvara yaslanıyorum.

Bu çok sıradan bir görev. Beklediğim bir engel değildi.

Önce çorap giyiyorum; birini vurmaktan daha fazla çaba gerektiren basit bir zevk. Bir an doktorların kıyafetlerimi ne yapmış olabileceğini düşünüyorum. *Kıyafetler*, diyorum kendi kendime, *yalnızca kıyafetler*. O güne dair sadece kıyafetlere odaklanıyorum. Başka hiçbir şeye değil. Başka detaylara değil.

Botlar. Çoraplar. Pantolon. Kazak. Bir sürü düğmesi olan asker ceketim.

Onun kopardığı bir sürü düğme.

Önemsiz bir anımsatıcı ama kalbime mızrak gibi saplanmaya yetiyor.

Zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bir türlü gitmiyor. Bu anının üzerinde durmamaya çalıştıkça, katlanarak artık kontrol altına alınamayan bir canavara dönüşüyor. Tenime tırmanan soğuğu hissedene kadar duvarın dibine yığıldığımı bile fark etmiyorum. Çok zor nefes alıyorum ve ani utanç dalgasına karşı gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Onun korktuğunu, hatta dehşete kapıldığını anladım ama bu duyguların bana yönelik olduğunu hiç düşünmemiştim. Birlikte zaman geçirdikçe yavaş yavaş değiştiğini görmüştüm; haftalar geçtikçe rahatlamış görünüyordu. Daha mutluydu. Huzurluydu. Bizim için bir gelecek gördüğüne inandırdım kendimi. Benimle olmak istediğine ama bunun imkânsız olduğunu düşündüğüne.

Yeni bulduğu mutluluğun sebebinin Kent olduğundan hiç şüphelenmemiştim.

Sağlam elimi yüzümde gezdiriyorum; ağzımı kapatıyorum. Ona söylediğim şeyler.

Nefesim daralıyor.

Ona dokunuşum.

Çenem geriliyor.

Eğer sadece cinsel çekim olsaydı eminim böyle dayanılmaz bir aşağılanmaya maruz kalmazdım. Oysa ben onun bedeninden çok daha fazlasını istedim.

Birdenbire zihnime duvarlardan başka bir şey hayal etmemesi için yalvarıyorum. Duvarlar. Beyaz duvarlar. Beton bloklar. Boş odalar. Açık alan.

Duvarlar örüyorum, onlar yıkılmaya başlayınca yerlerine başka bir set koyuyorum. Örüyorum, örüyorum ve zihnim temiz, kirletilmemiş, küçük beyaz bir oda olana kadar kıpırdamıyorum. Zihnimdeki odanın tavanından tek bir lamba sarkıyor.

Temiz. El değmemiş. Örselenmemiş.

Kurduğum küçük dünyaya baskı yapan felâket selini geri çekiyorum. İçimden yükselen korkuya karşı güçlkle yutkunuyorum. Duvarları geri itip nihayet rahat nefes alabileceğim kadar yer açıyorum. Ayağa kalkabilecek kadar.

Bazen keşke bir süreliğine kendi benliğimden sıyrılabilsem diyorum. Bu yıpranmış bedeni geride bırakmak istiyorum ama zincirlerim çok fazla, yüklerim çok ağır. Bu hayat benden geriye kalan tek şey. Günün geri kalanında aynada kendimle buluşamayacağımı biliyorum.

Bir anda kendimden tiksiniyorum. Bu odadan bir an önce çıkmam gerekiyor, yoksa kendi düşüncelerim bana savaş açacak. Hızlıca bir karar veriyorum ve ilk kez ne giydiğimi pek önemsemiyorum. Altıma yeni bir pantolon geçirip üstüme gömlek giymeden çıkıyorum. Sağlam kolumu bir ceketin kolundan geçirip diğer kolu yaralı kolumu taşıyan askının üzerine atıyorum. Böyle üstüm yarı çıplak hâlde gülünç görünüyorum ama yarın bir çözümlüm bulacağım. Ama şimdi önce bu odadan çıkmam gerek.

Üçüncü Bölüm

Burada benden nefret etmeyen tek kişi Delalieu.

Çoğu zaman hâlâ benim karşımda korkudan sınıyor ama nedense beni yerimden etmek gibi bir niyeti yok. Bunu hissedebiliyorum ama anlam veremiyorum. Bu binada ölmediğime sevinen tek kişi de muhtemelen o.

Kapımı açmamla birlikte ileri atılan askerleri durdurmak için elimi kaldırıyorum. Alnımdaki hafif ter lekesini silerken parmaklarım titremesin diye büyük bir çaba sarf etmiş olsam da bir an bile zayıf görünmeyeceğim. Bu adamlar benim güvenliğim için endişe etmiyor; sadece akıl sağlığımdaki çatlaklara daha yakından bakmak istiyorlar. Akıl sağlığımdaki çatlaklara bir göz atmak istiyorlar. Ama benim merak edilmek gibi bir isteğim yok.

Benim işim liderlik etmek.

Kurşun yedim; ölecek değilim. Yapılması gereken şeyler var; onları ben halledeceğim.

Bu yara unutulup gidecek.

Onun adı anılmayacak.

Yemekhaneye doğru giderken parmaklarım bir açılıp bir kapanıyor. Bu koridorların ne kadar uzun olduğunu ve koridorlarda kaç askerin sıralandığını daha önce hiç fark etmemiştim. Askerlerin meraklı bakışlarından ve ölmediğim için duydukları hayal kırıklığından bir kurtuluş yok. Ne düşündüklerini anlamak için onlara bakmama bile gerek yok. Ama ne hissettiklerini bilmek beni uzun bir yaşam sürme konusunda daha kararlı kılıyor.

Ölümümle kimseyi memnun etmeyeceğim.

“Hayır.”

Çay-kahve servisini dördüncü kez reddediyorum. “Ben kahve almam Delalieu. Yemeklerimde sürekli servis edilmesinde neden ısrar ediyorsun?”

“Galiba her seferinde fikrinizi değiştireceğinizi düşünüyorum, efendim.”

Yüzüne bakıyorum. Delalieu o tuhaf, sarsak gülümsemesiyle gülümsüyor. Pek emin değilim ama sanırım espri yaptı.

“Neden?” Uzanıp bir dilim ekmek alıyorum. “Gözlerimi açık tutmakla ilgili hiçbir sıkıntım yok. Gün boyu uyanık kalmak için bir kahve çekirdiğinin ya da çay yaprağının enerjisine sadece ahmaklar güvenir.”

Delalieu artık gülümsemiyor.

“Evet” diyor. “Haklısınız, efendim.” Başını eğip yemeğine bakıyor. Parmaklarıyla kahve fincanını itişini izliyorum.

Ekmeği tabağıma geri bırakıyorum. “Benim fikirlerim” diyorum bu kez sakince, “kendine ait fikirlerini bu kadar kolay değiştirmemeli. İnandığın şeylerin arkasında dur. Net ve mantıklı argümanlar oluştur. Ben aynı fikirde olmasam bile.”

“Elbette efendim” diye fısıldıyor. Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor. Ama sonra tekrar kahvesine uzandığını görüyorum.

Delalieu.

Sohbet edebildiğim tek kişi o, diye düşünüyorum.

Delalieu başlangıçta bu sektöre babam tarafından atandı ve o zamandan beri artık iş göremeyecek duruma gelene kadar burada kalması emredildi. Benden belki kırk beş yaş büyük olmasına rağmen rütbece benim altımda kalmakta ısrar ediyor. Delalieu'nun yüzünü çocukluğumdan beri bilirim; onu evimin etrafında görürdüm, Yeniden Kuruluş yönetimi üstlenmeden önceki yıllarda yapılan birçok toplantıda bulunurdu.

Evimde toplantı hiç eksik olmazdı.

Babam sürekli bir şeyler planlar, tartışmalara öncülük eder ve bir parçası olmama asla izin verilmeyen fısıltılı konuşmalar yapardı. O toplantıların adamları şimdi bu dünyayı yönetiyor, bu yüzden Delalieu'ya bakınca neden daha fazlasını asla arzulamadığını merak etmeden edemiyorum. O en başından beri bu rejimin bir parçasıydı ama nedense ölene kadar şimdi olduğu gibi kalmaya razı görünüyor. Ona düşüncelerini açıkça söyleme fırsatı verdiğimde bile boyun eğmeyi seçiyor. Daha yüksek ücret teklif ettiğimde bile terfi etmeyi reddediyor. Onun bu sadakatini takdir etsem de kendini böyle adaması sinirime dokunuyor. Olduğundan fazlası olmak istemiyor gibi görünüyor.

Ona güvenmemeliyim.

Yine de güveniyorum.

Ama dostça bir sohbetin yokluğunda aklımı kaçırmaya başladım. Askerlerimle arama belli bir mesafe koymaktan başka bir şey yapamam. Hepsi beni ölü görmek istediğinden değil, liderleri olarak tarafsız kararlar alma sorumluluğum olduğu için de. Kendimi inzivaya, içinde yaşlılarımın olmadığı ve kendi aklımdan başka bir akla yer olmayan bir hayata mahkûm ettim. Kendimi korkulan bir lider yapmaya çalıştım ve başardım da. Kimse benim otoritemi sorgulayamaz ya da aksi bir görüş ileri süremez. Sektör 45'in başkomutanı ve naibi dışında kimse be-

BENİ YIK 1.5

Juliette, Warner'ı baştan çıkardıktan sonra omzuna bir kurşun sıkarak Yeniden Kuruluş'tan kaçtı. Ama *Beni Yık*'ta öğreneceği üzere Warner'dan kurtulmak o kadar da kolay değil...

Olayları, Sektör 45'in acımasız lideri Warner'ın bakış açısından görmeye hazır mısınız?

BENİ KIR 2.5

Omega Point, Sektör 45'te konuşlanmış Yeniden Kuruluş askerlerine bir saldırı başlatmaya hazırlanırken, Adam'ın savaştan başka hiçbir şey düşünmeye vakti yoktu...

Beni Bırakma'nın son anları ve Beni Yakma'nın hemen öncesinde yaşanan olayları Adam'ın gözünden görmeye ne dersin?

BENİ İZLE 4.5

Juliette uğradığı ihanetin şaşkınlığını yaşarken; Kenji dostluklarını ve Yeniden Kuruluş'a karşı direnişin lideri olarak sorumluluklarını dengelemeye çalışıyor. Omega Point'in geçmişinden gelen bir kişi, işleri daha da karıştırıyor...

Beni Kışkırtma'daki şok edici olaylara hazırlanmak için öncesinde Beni İzle'yi mutlaka okumalısın.

"Tahereh Mafi'nin cesur, özgün ve duygu dolu bir anlatımı var. *Bana Dokunma* serisi kendini keşfetmenin heyecanı dolu bir yasak aşkın destanı."

Ransom Riggs, *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocuklar Evi*

"Tehlikeli, seksi, romantik ve etkileyici. İddia ediyorum elinizden bırakamayacaksınız."

Kami Garcia, *Muhteşem Yaratıklar*

Çeviren: Türkan Çolak

